

Donker Vlamme

Bloedgebonde Reeks Boek 6

Translation: Afrikaans

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Table of Contents

Hoofstuk 1

Hoofstuk 2

Hoofstuk 3

Hoofstuk 4

Hoofstuk 5

Hoofstuk 6

Hoofstuk 7

Hoofstuk 8

Hoofstuk 9

Hoofstuk 10

Hoofstuk 11

Hoofstuk 12

Hoofstuk 13

Hoofstuk 14

Hoofstuk 15

Hoofstuk 16

Hoofstuk 17

Hoofstuk 18

Hoofstuk 19

Hoofstuk 20

Hoofstuk 21

Hoofstuk 1

Damon stap sy dakwoonstel binne en sit Alicia op haar voete neer. Hy het nie 'n woord gesê vandat hulle Nag Lig verlaat het nie, en vertrou nie heeltemal sy stem of emosies nie.

Die stilte tussen hulle is oorverdoewend, maar Alicia het nie die moed om dit te verbreek nie. Toe sy sy hand op haar rug voel en hy haar voor hom in die sitkamer instoot, het sy 'n idee hoe kwaad hy werklik is. Sy draai vinnig om, en kyk hoe hy sy jas afruk en dit deur die vertrek gooi.

Die jas beland op die rusbank, maar Damon het reeds daarvan vergeet en kies eerder om sy ontsnappingskunstenaar van 'n maat te bekruipe.

“Damon, wag,” Alicia voel die behoefte om te smeeke terwyl sy terugtree. “Wag waarvoor?” vra Damon met 'n effense kantel van sy kop. Hy jaag haar stadig, oënskynlik ontspanne. “Wag dat jy verdwyn die eerste oomblik wat ek my rug draai? Jy het geen benul wat in die donker daar buite skuil nie. Dis nie veilig nie.”

“Ek woon my hele lewe lank daar buite. Ek is nie meer hulpeloos nie ... jy het seker gemaak daarvan toe jy my verander het.” Alicia kyk hom met 'n harde blik aan, maar hou aan terugtree, haar selfvertroue het 'n knou gekry toe sy sy woede voel. “Dis nie asof ek vir jou weggehardloop het nie.” Sy sluk toe hy sy hemp vinnig begin losknoop.

Damon se oë vernou en hy hou haar dop terwyl sy agter die rusbank inskuif ... asof dit hom sal keer. “Nou waar het ek dit voorheen gehoor?” vra hy met 'n kinkel in sy lippe.

Alicia raak bleek vir sy skrikwekkende glimlag. “Ek het jou gevra om my te vat om hom te sien,” wys sy uit.

“En ek onthou duidelik dat ek vir jou gesê het nee, nog nie.” Die spiere in Damon se kakebeen spring toe hy 'n terugflits kry hoe sy Micah omhels het. Die manier waarop hulle van mekaar weggeruk het, is presies hoekom hy haar nêrens naby die weerpoema wil hê nie.

“Micah was bekommerd ... hy is lief vir my, Damon,” Alicia probeer 'n kalm benadering aangesien hy haar toelaat om die rusbank tussen hulle te

hou ... vir nou. Sy knip haar oë toe hy skielik langs haar verskyn ... aan haar kant van die rusbank, en saggies oor haar wang met sy handpalm streef.

"En jy dink dis 'n goeie tyd om dit in my gesig te vryf?" vra Damon in 'n bedrieglike ligte stemtoon.

Alicia se lippe skei om te antwoord, maar hy is skielik weg. Sy draai om toe sy die yskasdeur hoor toeklap en sien hoe Damon van die bloed in 'n glas skink. Sy frons met die wete dat hy nie beseer is nie ... so hoekom drink hy bloed?

Sy gee 'n paar voorlopige treë na hom toe, maar is nie dapper genoeg om die kombuis binne te gaan nie, en vra, "Hoekom drink jy dit?" Hulle albei skrik toe die glas in sy hand breek.

Damon maak sy oë vir 'n sekonde toe en ruk hul dan oop. "Ek is kwaad, soos ek seker is jy het opgemerk, en ek het gehoop dit sou my die krag gee om dit in te hou." Hy lig 'n wenkbrou toe Alicia die spoed wat hy haar gegee het gebruik om by hom verby te pyl na die yskas. Binne sekondes is sy besig om 'n vol glas bloed in die mikrogolf warm te maak.

Alicia voel 'n rilling toe sy omdraai en Damon haar teen die toonbank vaspen. Hy sê niks ... pen haar net vas, terwyl hy sy kop na haar nek buig ... maar dit nie aanraak nie.

"Wat doen jy?" fluister sy hees.

"Ek toets myself," antwoord Damon terwyl hy inasem.

"Wat toets jy?" Sy leun haar kop agteroor weens die hitte wat hy binne haar skep.

Damon druk homself terug sodat hy haar kan sien terwyl hy antwoord, "Om te kyk of ek my gesonde verstand kan behou terwyl jy soos 'n ander man ruik."

Hy vang vinnig die hand wat sy op sy gesig gerig het en ruk haar vorentoe. "Ek sou dit nie doen as ek jy was nie," waarsku hy. Hy los haar pols toe die mikrogolf piep.

Alicia skuif uit die pad sodat hy self die glas kan kry. Sy frons, "Hy is my broer ... dit behoort nie te tel nie."

"En miskien sou dit nie, as jy nie vir hom gesê het julle is nie ware broer en suster nie." Die glas breek weer in sy hand. "Verdomp, ek gee op!" Damon

grom in frustrasie en kyk af na die bloedrooi vloeistof op die teëls. Met sy vuiste styf langs sy sye vasgeklem, skuur hy verby haar die sitkamer in.

Alicia vryf haar slaap en verstaan, ten minste in sy jaloerse gedagtes, hoekom hy dink hy het die reg om kwaad te wees. Sy het nie geweet hy luister toe sy vir Micah gesê het hulle is nie broer en suster nie. Sy het probeer om Micah beter te laat voel ... nie om Damon 'n wrok vir hom te laat hou nie. Sy draai haar kop, en sien hom voor die muurgrootte vensters staan.

Damon kyk hoe sy na hom toe kom in die weerkaatsing van die glas. Hy kan nie die sagte glimlag wat aan sy lippe ruk, toe haar arms van agter om hom vou, keer nie. Sy is so klein dat sy amper agter hom weggesteek is. Hy gryp een van haar polse en trek totdat sy voor hom staan met haar rug teen sy bors gedruk.

"Hoe lank weet jy al dat julle twee nie broer en suster is nie?" vra hy en sluit oë met haar in die weerkaatsing.

"Slegs 'n paar uur voordat ek vir Micah vertel het." Sy skuif agtertoe in die sekuriteit wat sy arms bied, "Ons het vanaand daaroor gepraat." Sy voel hoe sy arms styf trek en brei vinnig uit, "Ons drie is die enigstes wat weet ... behalwe Mev. Tully, want sy het met my geboorte gehelp. Ons het albei besluit ons wil nie hê dat iemand anders moet weet nie."

"Slim keuse," bied Damon aan.

Alicia byt haar onderlip en wonder hoe om dit te bewoord sodat Damon sal verstaan. "Maar ek is lief vir hom, jy weet dit. Hy is my ouboet en ons was nog altyd naby aan mekaar. Jy moet my toelaat om hom te sien."

"Rêrig?" vra Damon nuuskierig.

Alicia skud haar kop en draai in sy arms sodat sy na hom kan opkyk.

"Luister na my," glimlag sy sag. "Micah het eerste plek op my heldelys gekry toe ek 'n kind was, omdat hy nie met die res van die familie saamgestem het, toe hulle my weggesteek het van die wêreld nie. Hy het skool toe gekom en my uit daardie tronk weggeneem ... soms weke op 'n slag. Hy het my die vryheid gegee waarna ek gesmag het."

Damon vertrou nie homself genoeg om iets te sê nie, maar om haar net vas te hou en te sien hoe die liefde in haar ametis-oë skyn, bedaar sy woede.

“En hy is ’n baie slim man. Hy het vir my gesê ek sal eendag iemand kry wat my sal wys wat ware liefde is.” Alicia steek haar hand uit en hou Damon se wang vas. “Hy was reg ... was hy nie? Jy sal my tog nie toesluit nie?”

Damon druk haar styf teen hom en draai haar in sy arms toe. Hy kyk by die venster uit na wat vinnig besig is om 'n baie gevaarlike plek te word. Hy het hierdie dakwoonstel gebruik om vir Michael weg te kruip ... nou gebruik hy dit om Alicia weg te steek van enigiets wat haar kan seermaak. Die waarheid is ... na wat gisteraand gebeur het, is hierdie plek nie meer veilig genoeg om iets so kosbaars weg te steek nie. Hy sal 'n plek moet vind om hulle eie te noem sodat hy dit teen demone kan beveilig. Buitendien ... hy sien daarna uit om weer met Michael te baklei.

“So om jou held te wees, moet ek jou uit my sig verloor, in ’n onveilige stad vol demone? Dit is nie regverdig nie,” berispe Damon.

“As ek nie hoof rond te sluip nie, dan sal jy altyd weet waar ek is,” sê Alicia en hou dan haar asem vir 'n oomblik op voor sy voortgaan, “Ek wil jou nie kwalik neem nie ... ek is lief vir jou.”

Damon sug saggies, “Ek is ook lief vir jou ... daarom sal ek net tot jou vryheid instem as dit met voorwaardes gepaardgaan.”

“En daardie voorwaardes is...?” vra sy skepties.

Damon glimlag, “Ek sal jou leer hoe om jouself te beskerm wanneer ek nie daar is om dit vir jou te doen nie.”

“Veglesse?” Alicia kan nie die opgewondenheid help nie. “Ek is in.”

“Jy behoort te wees, want jy sukkel regtig om te baklei.” Toe sy hom probeer slaan, pen Damon net haar arms teen hom vas en slaan haar voete onder haar uit. Terwyl hy haar op die vloer laat sak, voel hy hoe hy hard word.

“My punt is gemaak,” sê hy terwyl hy in haar oë staar.

Alicia grom vir hom en ontbloot haar tande in ‘n oulike vertoning van verzet.

“En daar sal nie meer geheime tussen ons wees nie,” eindig Damon met 'n harde blik.

Alicia hou op grom en gee hom ‘n aanloklike glimlag, terwyl sy onder hom wikkel. “Ek wil jou hê.” Haar stem is pure verleiding. Sy wag totdat hy sy

greep verslap en sy lippe na hare laat sak. Alicia rol vinnig om en neem hom saam. Sy wip met 'n glimlag hard op sy maag terwyl sy na hom afstaar. "My punt is gemaak," spot sy en wikkkel weer verleidelik.

"Jy dink so?" Damon lig hulle albei van die vloer af en druk haar teen die muur vas, voordat sy haar oë kan knip. Hy druk sy been tussen hare in en lig dit op. Hy leun na haar oor en suig haar sensitiewe oorlel tussen sy lippe, terwyl hy fluister, "Twee kan hierdie speletjie speel."

Alicia voel hoe sy smelt en vryf teen sy bobeen en smag na meer. "Ek hou van die manier hoe jy my oplei."

Damon grom oor die drang wat daardie woorde veroorsaak en druk sy lippe teen hare in 'n skielike waansin van nood. Hy sal haar gee wat sy nodig het ... maar vryheid is nie op daardie lys nie. Nadat hy net 'n fraksie gesien het van wat uit daardie skeur gekom het, sal hy elke beweging wat sy maak, agtervolg, selfs al is sy nie bewus daarvan nie. As sy voorheen gedink het hy is beskermend ... het sy nie nou 'n benul nie.

Wat Damon van haar af terughou, is sy eie vrees ... vrees dat hy haar nooit weer sal sien nie, lewend of dood, as hy haar uit sy sig uit verloor. Hy het in die verlede die pyn ervaar om een vrou wie hy versorg het te verloor, weens Michael en sy eie onnoselheid. Die verskil nou is dat Damon meer as net omgee vir Alicia ... hy het haar lief.

Hy trek terug van die soen, glimlag en tel haar op toe sy hom probeer volg. Hy loop aandagtig na die slaapkamer, maar verloor sy momentum toe Alicia se tande oor sy regtertepel gly, gevolg deur 'n opwaartse vryf van haar warm tong. Haar klein hand streel saggies oor sy ontblote vel en terg hom met dinge wat kom.

Toe Alicia sien dat sy aandag deeglik afgelei is, gly sy vinnig uit sy arms en laat vier vlak kloumerke oor sy bors. Dis nie genoeg om seer te maak nie, maar is beslis genoeg vir hom om haar presies te gee wat sy wil hê ... as hy haar vang.

Damon knip sy oë toe Alicia skielik verdwyn en hoor hoe die slaapkamerdeur met 'n ligte hou toeklap. Sy wenkbroue lig en hy kyk af na sy bors, en sien hoe die klein kloumerke genees en verdwyn. Hy kyk terug na die slaapkamerdeur en trek sy oë op skrefies in die hoop dat sy net van

plan is om daardie seksueel-belaaide bakleiery met hom te gebruik ... nie die vyand nie.

Alicia sluit die deur, tree terug en wag vir Damon om daardeur te breek. "Hallo skat, mis jy my?" fluister Damon in haar oor.

Alicia gil verbaas en neem 'n paar treë terug. Hulle staar vir 'n oomblik na mekaar voordat Alicia vlug vir die balkondeur. Damon glimlag en haal haar maklik in, sy arms vou om haar middel net toe haar hand die handvatsel raak.

Sy baklei en wriemel teen hom, 'n halfhartige poging om weg te kom en Damon voel hoe hy hard word van afwagting. Sy klein helkatjie hou daarvan om gejaag en liefdevol oorheers te word en hy sal dit vir haar gee. Hy trek haar terug teen sy bors en glimlag vir haar skerp snak toe sy hand aan een van haar borste kleef.

"Dit was 'n baie lekker afleiding," mymer Damon terwyl hy haar nek soen. Hy byt saggies die plek wat hy sopas gesoen het en druk saggies haar bors toe sy haar kop terug op sy skouer leun en kreun. "Maar ek moet die enigste een wees waarop jy daardie truuk gebruik."

Alicia kan nie anders as om asemloos te giggel nie. "Dis goed. Ek dink nie 'n demoon se tepels sal in elk geval so lekker soos joune smaak nie."

Damon grom en vat die soom van haar hemp vas en lig dit in een gladde beweging oor haar kop.

Alicia se humor vlieg by die venster uit toe Damon se hande teen die kante van haar hemp opgly en dit oor haar kop trek. Sy hyg toe sy hande na haar borste terugkom, en die material oor haar reeds harde tepels vryf, en buig haar rug om die kontak te vermeerder.

Sy wil sy hande direk op haar vel voel, en reik om die voorste sluiting op haar bra los te maak. Damon gryp haar polse en draai dit om sy nek.

"Moenie jou hande verwyder nie," beveel hy in 'n harde fluistering.

Alicia kerm weer toe die hitte van sy hande na haar borste terugkeer voordat dit stadig oor haar maag afbeweeg. Sy kreun hard toe hy een van haar bene met een hand lig terwyl die ander liggies teen die plooi van haar denimbroek vryf. Hy raak skaars aan haar, maar die fluistering van sensasie is genoeg om haar amper dadelik te laat kom. Haar heupe wriemel met die beweging van sy hand en smee hom fisies vir meer.

Damon los skielik haar been en maak haar bra los, verwyder dit vinnig en gooi dit oor sy skouer. Alicia se hande sluit by syne aan om haar denimbroek uit te trek en iewers op die vloer te vergeet. Dit neem nie lank voordat daar niks is wat hulle skei nie en Alicia verlustig haar in die gevoel van sy vel teen hare.

Sy skrik toe die balkondeure skielik oopgaan en sy daardeur die koel naglug ingedryf word. "Damon, wat doen jy?" vra sy.

"Jy wou buitentoe gaan, nie waar nie?" vra hy sag, lig haar dan op, en sit haar op die dik reling neer.

Alicia gryp Damon se pols vas toe sy voel hoe die briesie in 'n tergende streling oor haar tepels waai. "Wat as iemand ons sien?" vra sy en kyk rond na die geboue en voel baie blootgestel.

"Dan het hulle 'n baie duur verkyker en verdien om te kyk," sê Damon met 'n glimlag en laat sy blik laer langs haar lyf af beweeg. Hy draai sy hand sodat hy haar pols kan vasgryp, en gryp die ander een sodat sy nie bang is om te val nie. "Kom ons gee hulle 'n helse vertoning."

Terwyl hy vorentoe leun, suig Damon haar tepel in sy mond in en druk haar agteroor. Hy is vinnig beloon toe sy haar bene om sy middel vou in 'n poging om nie te val nie. Terwyl haar rasionele verstand weet dat hy haar nooit sal laat val nie, is dit natuurlik om dit te vrees.

Damon soen stadig oor haar lyf en stop om aandag te gee aan sy gunstelingplekke voordat hy laer gaan. Hy werk sy skouers tussen haar bene in en staar hittig na die geskenk wat aan hom gegee is. Toe hy sy lippe teen haar klam hitte druk, is hy beloon met 'n neurie-kreun van plesier.

Alicia gooi haar kop agteroor en roep met die eerste tongslag uit. Sy buig terug, en gee nie om of sy oor die stadstrate ver onder haar hang nie en maak haar bobene verder oop om Damon meer toegang te gee. Sy goedkeurende gegrom is meer as genoeg om haar amper oor die rand te stuur.

'n Sterk rukwind waai oor hulle wat haar hare amper om haar kop laat sweef en haar kopvel stimuleer. Dit is skrikwekkend, opwindend, en die gedagte om deur iemand gesien te word, het 'n ander lig begin aanneem ... en maak haar meer opgewonde as enigiets wat sy al ooit ervaar het.

Angelica en Zachary stap by die kasteel in, heeltemal uitgeput. Ren het gesê hulle moet huis toe gaan en rus. POS gaan die werk oorneem om die ontsnapte demone in skofte uit te roei sodat niemand te veel belas word nie. Nie een van hulle wou weggaan nie, maar het geweet Ren is reg ... dis nie die tipe werk om by aan die slaap te raak nie. Jy sal nie in die pad gestek word nie ... net doodgemaak word.

"Uit en tuis en by die huis," gaap Angelica.

Die POS-lede wat saam met hulle teruggekom het, stem met Angelica saam en deel op na verskillende areas van die kasteel om óf te rus óf 'n bietjie kos te kry. Angelica kies om terug na die laboratorium te gaan om te sien of Jason oukei is, aangesien hulle hom bewusteloos daar gelos het. Sy glimlag toe sy sien iemand het hom na die rusbank teen die muur geskuif.

"Hy gaan waarskynlik 'n rukkie slaap," sê Zachary agter haar.

Sy trek haar vingers deur Jason se sagte blonde hare soos 'n mens aan 'n kind sal doen. Om mense soos hy te red, is hoekom sy in die eerste plek teen demone begin veg het. Sy wens net hy kon onskuldig gebly het in plaas daarvan om uit te vind die monsters onder sy bed is werklik. Sy het al as kind geweet hulle is eg. Na haar mening.... is dit niks lekker om te weet nie.

Haar lippe krul in 'n dankbare glimlag oor die uitwissing van die demoon wat Jason vir die dood gemerk het. Sy moet erken Syn gaan handig te pas kom ... dis net jammer hy is ook 'n psigopaat.

"Gaan slaap," sê Zachary sag. "Ons het baie werk voor ons en het almal op hul beste nodig."

Angelica knik en glip na haar slaapkamer verder af in die gang. Toe sy na die groot bed kyk en na haarself afkyk, besluit sy 'n stort is nodig om die demoonstank van haar lyf af te kry.

Sy beweeg na haar persoonlike badkamer, maak die warm water oop en trek uit voordat sy na die spieël draai om vir wonde te soek. Om niks te vind ná al die bakleiery wat sy die afgelope paar uur by betrokke was nie, is 'n bietjie verbasend. Weereens tart die beeld van die man wat haar die hele nag gevolg het ... Syn.

Elke keer as een van die demone 'n hou sou inkry ... was hy daar om in te meng. Wat haar die meeste ontstel, is dat die kere wat sy hom nie gesien het nie ... sy na hom gesoek het.

Sy draai om en loop onder die warm water in. Sy probeer om haar gedagtes skoon te maak van die man wat besluit het om haar skild teen die demone te word. Sy het lank gelede geleer om net op haarself staat te maak sodat sy nie teleurgesteld sal wees nie. Sy gaan nie nou daardie teorie verander nie. Sy skrop haar lyf totdat haar vel pienk word en begin dan met haar hare. Angelica kan die kreun nie bedwing, toe haar naels saggies teen haar kopvel krap, en maak haar oë in saligheid toe. As sy opgelet het, sou sy die skaduwee van die donker figuur net aan die ander kant van die stortdeure sien staan.

Syn staan doodstil in die stomende badkamer en kyk hoe Angelica iets so eenvoudig doen en plesier daaruit put. Dit herinner hom aan die kere wat hy haar hare vir haar gewas het en sy sy aanraking verwelkom het. Hy plaas een hand teen die glas wat hulle skei terwyl hy die behoefte voel rys om aan haar te raak. Vir 'n songod het die konsep van tyd nie dieselfde betekenis as vir mense nie; daarom is hulle 'n geduldige ras ... maar selfs die gode het hul swakhede. Syne was binne bereik en baie naak.

Angelica voel skielike hitte tussen haar dye opvlam en maak haar oë toe, mal oor die bekende dog rare sensasie. Sy vryf nog seep op haar hande, laat dit oor haar borste gly, en voel hoe hulle onder haar aanraking opswel. Haar vingers raak haar tepels een op 'n slag, haar lippe skei en haar asem word al hoe vinniger.

Syn kyk hoe een van haar hande van haar bors afsak en tussen haar dye gly in 'n poging om die hitte wat hy in haar geskep het te verlig. Sy blik beweeg stadig tot waar sy haar onderlip byt om haarself te keer skree, en asem skerp in. Syn beweeg sy hand strelend teen die glas en glimlag stout toe die hand tussen haar bene sy bewegings naboots.

Angelica leun terug teen die stortglas toe haar vingers haar gunsteling plesierplek vind en dit in sirkelbewegings opwerk. Dis nie die eerste keer dat sy dit doen nie, al was dit lank terug, maar dis waarskynlik die beste wat sy nog ooit gevoel het.

Sy dink weer daaraan om eendag iemand te kry om dit mee te doen en Syn se beeld flits deur haar geestesoog. Die visioen van sy donker oë en lang donker hare maak die band in haar maag los en sy maak haar mond in 'n stille gil oop toe sy haar piek bereik. Dit kos al haar wilskrag om op haar

voete te bly toe sy voel hoe die hitte oor haar vingers gly en haar lyf ruk met die naskokke.

Na 'n paar minute skakel Angelica die water af en verdwyn Syn die oomblik toe sy die stortdeur oopmaak. Sy gryp die handdoek, draai haarself daarin toe en vang haar weerkaatsing in die spieël. Dis egter nie haar liggaam wat haar aandag trek nie ... dis die handafdruk op die stortdeur agter haar. Sy draai om, frons en lig haar hand op om dit oor die afdruk op die deur te plaas. Haar frons verdiep toe sy sien hoeveel groter dit is in vergelyking met hare. Hierdie plek is beskerm teen die bose ... of so het Storm hulle verseker. Sal haar afloerder dan aan die kant van die goeie wees?

Sy tree terug van die stort af en besluit om haar later daaroor te bekommer. Al voel sy baie beter, sal net slaap haar batterye heeltemal herlaai.

Nadat sy haar hare afdroog en borsel, gaan sy terug na die slaapkamer en haal haar swart oorgroot naghemp uit die laaikas, terwyl sy glimlag vir die naam van haar gunsteling-rockgroep aan die voorkant. Om na daardie rockkonsert te gaan was een van die enigste normale dinge wat sy as tiener gedoen het en sy het die herinnering gekoester.

Sy trek dit aan en stap glimlaggend na die bed toe. Sy trek die kometers terug en skakel die lamp af. Sy voel vir haar I-pod en draai die volume op laag, en laat die liedjie *Evil Angel* die stilte vul. Sy kruip diep in die sagte matras, maak haar oë toe en laat dit haar aan die slaap sus.

Syn stap uit die skaduwees van die kamer en nader die bed terwyl hy na die liedjie luister. Sy het geweet hy is daar en het hom genoeg vertrou om niks daaraan te doen nie. Dis nog 'n teken dat haar ware siel besig is om te ontwaak.

Hy het haar stelling van 'uit en tuis en by die huis' gehoor... wat Damon se gedagtes amper presies weergalm. Damon het 'n huis vir sy nuwe maat Alicia nodig, en Angelica sou dieselfde nodig hê wanneer hy haar uiteindelik terugeis. Kane en Tabatha ... weer dieselfde penarie ... die vroue moes bo alle ander beskerm en gekoester word.

‘Damon,’ roep Syn geestelik toe hy van die bed af wegdraai en die venster nader. 'Dit is tyd om 'n nuwe familiëtuiste te vind ... ons s'n begin groei.' Hy voel Damon se denke aan en hoe hy tot 'n besluit kom.

"Ek het die perfekte plek in gedagte," antwoord Damon terwyl hy teen Alicia lepel-lê. 'Ek sal môre daarna kyk.'

Syn se liggaam lyk of dit oplos in die sagte briesie wat deur die venster inwaai, net om weer op die dak te verskyn. Hy loop al langs die versperring wat die binnehof van die kasteel omhein, en stop af en toe om op te kyk na die lug of af na die see anderkant die eiendom.

Syn voel 'n ou en bekende teenwoordigheid agter hom, en draai sy kop om oor sy skouer te kyk.

"Lanklaas gesien," sê Storm sag. "Ek is bly jy het jou sielsgenoot gevind." Hy het geweet Syn sou haar kom haal, dis hoekom hy Zachary al die tyd gehad het om haar te beskerm.

Die hoek van Syn se lippe krul effens opwaarts, "Ek sien jy het nuwe rekrute vir jou weermag ... nogal jonk is hulle nie?"

Storm trek sy skouers op, "Nie jonger as jou seuns toe jy hulle die ewigheid gegee het nie."

"Wat wil jy hê, tydreisiger?" Sy stemtoon is 'n waarskuwing vir sy bui.

"Jy was daar. Jy het gesien wat uit die skeur gekom het," verklaar Storm. Syn kyk hom gevoelloos aan, "Ek stel nie belang in jou klein oorlog nie."

Storm ken die waarheid agter daardie woorde. Hy het die waarheid van Syn se eie lippe gehoor ... al het dit nog nie in die songod se tydlyn gebeur nie. Syn sal eendag vir hom sê dat die laaste keer dat hy in 'n oorlog was met iemand ... het hy sy eie planeet vernietig. Die enigste rede waarom Syn daardie geheim met hom sou deel, is omdat hulle albei gode is. Maar vir eers ... het dit hom 'n beter begrip van Syn gegee.

"Angelica wil die mense beskerm omdat sy as een grootgemaak is ... al baie maal, hoewel sy nie die vorige lewens onthou nie. Jou kinders is ook baie beskermend teenoor die onskuldiges ... soos ek weet jy is," fluister Storm kalm. Die feit dat Syn nie verdwyn nie, beteken dat hy besluit het om te luister.

Syn stel nie die tydloper reg nie en vra hom ook nie waar hy sy inligting gekry het nie. 'n Tydwandelaar kan alle uitkomstes sien as hy kies om daarna te soek. As Storm bekommerd is oor die toekoms, dan is daar 'n rede daarvoor. "Wat is jou profesie?"

“Die mense soek altyd na hul Tuin van Eden, maar hulle is so ydel dat hulle nie beseft hulle is daarin nie. Dit word altyd aan ons, die beskermers, oorgelaat om die slange uit te dryf. Die mense het nie die mag om hulself te beskerm nie. As ons hulle nie help nie, sal die demone hierdie plek in ’n stad van bloed verander.”

"En dit sal nie hier stop nie," sluit Syn in 'n sagte fluistering af.

Storm vee aan die bloed wat nou in traanagtige druppels uit sy oë lek. Die enigste rede waarom sy kop nie ontplof het nie, is omdat hy met 'n ander god praat wat nie die geheime sou deel nie.

"Sommige van die demone wat uit daardie skeur tussen dimensies geklim het, het hierdie wêreld amper vernietig gedurende die donker eeue ... ons het amper teen hulle verloor." Storm laat die gewig van daardie stelling tussen hulle hang.

"Ek onthou," sê Syn.

"Dan onthou jy ook diegene wat uit hul vrye wil na die onderwêreld gegaan het om die versperringseël te beskerm en te keer dat die demone terugkom," herinner Storm.

Syn knik, "Die broers ... hoe kan 'n mens vergeet."

“Hulle het nou na hierdie wêreld teruggekeer terwyl hulle die vlugtende demone jaag. Weereens het die broers gewillig hul gelofte gegee om te help ontslae raak van die demoonbedreiging in hierdie wêreld. Ek en jy is heel moontlik die enigste wesens wat in hierdie wêreld oor is wat eerlik kan sê ons krag is amper gelyk aan hulle s’n. Sal jy dit ontken deur jou krag om selfsugtige redes vir jouself te hou?”

"Ek kan my familie wegneem en hierdie plek aan jou oorlog oorlaat," waarsku Syn.

"En ek kan jou 'n rede gee om te bly," staan Storm teë. "Jy het nou drie kinders hier by jou ... maar jy het baie van hulle verloor oor tyd. Ek kan jou vermiste kinders vir jou aanbied.”

Syn draai sy kop om na die tydloper te kyk, maar toe hy die bloed sien wat hierdie gesprek veroorsaak, kyk hy weg. “Kry jou krag terug ... dan sal ons my kinders gaan haal.”

Storm glimlag toe hy van die dak af verdwyn.

Ren stap by sy privaat kantoor in en gaan sit swaar in die stoel by sy lessenaar. Dit was 'n lang nag en net omdat die son oor 'n paar minute opkom, beteken dit nie dat dit verby is nie. Daar is nou 'n ander soort duisternis.

Hy het homself belowe hy sal alleen werk ... geen aandag gee aan die ander POS-lede nie. Maar terwyl hy rondgekyk het na die ander wat reg langs hom veg, kon hy diegene voel wat verswak en diegene wat die krag het om te bly en langer te veg.

Niemand het hom uitgevra toe hy sommige van hulle na die kasteel begin terugstuur nie ... sommige het selfs dankbaar gelyk. Hy het Hunter gestuur om bietjie te rus toe hy beseer is. Die Indiaan is hardkoppig en het vir niemand van sy wond vertel nie, maar Ren kon die bloed ruik. Trevor was amper dood op sy voete. Spoke is geneig om jou lewenskrag vir 'n rukkie te dreineer.

Gelukkig het 'n paar versterkings op die laaste oomblik opgedaag en Ren het verlov geneem, omdat hy sy gedagtes moet skoonmaak van die woede van die stryd ... hy kan almal se emosies voel, insluitend die bloedlus van die demone. Noudat hy binne die kasteelmure is, konsentreer hy op die magte om hom en glimlag. Iemand onder hulle het die mag om emosies uit te sluit. As hy kan uitvind watter een, sal hy hulle hand skud.

Dit lei hom ook tot 'n ander gevolgtrekking ... nie almal hier by die kasteel het 'n POS-lêer nie. Maar dis oukei, hy ook nie.

Toe hy opkyk na die hoë plafon, voel hy vyf duidelike lewenskragte bo-op die derde verdieping. Hy wonder wie daar bo kan wees aangesien Storm vir hom gesê het die vloer is gesluit en buite perke. Ren het selfs na die vloerplanne van die kasteel gekyk om te sien of daar 'n versteekte deur is, maar niks gekry nie.

Hy is nie van plan om sy tyd te mors om elke boek op die rak uit te trek of aan elke muur in die plek te klop om dit te kry nie. Versteekte deure het vir 'n rede versteek gebly. As wie ook al daar is, alleen gelaat wil word, sal Ren hul wense respekteer.

Die lug in die kamer rimpel en Ren kyk vlugtig na Storm wat nou op die punt van die lessenaar sit. Hy gluur die tydloper aan toe hy die bloedneus sien wat Storm tans probeer stop.

“Vertel ons weer geheime?” vra Ren met 'n effense grom in sy stem.

Storm ignoreer die kyk en die vraag, en sit net daar totdat sy neus uiteindelik ophou bloei. Hy laat val die sneesdoekie in die vullisblik, kyk terug na Ren met 'n welwetende uitdrukking op sy gesig en kyk dan ingedagte op na die plafon.

"Jy wonder hoe hulle daar gekom het, né?" grynslag hy, "Hulle sal nie die voordeur gebruik om te kom en gaan nie ... vensters is beter vir hulle."

"Wie hulle ook al is, jy lyk bly hulle is hier," Ren lig 'n nuuskierige wenkbrou op.

Storm se uitdrukking is nugter, "Moenie hulle onderskat nie ... hulle het hul redes om te wees soos hulle is. As hulle met die POS-spanne wil kommunikeer, sal hulle dit doen."

"Maar hulle is nie deel van die spanne nie," Ren wil 'n verduideliking hê. Storm skud sy kop, "Nee, hulle is nie."

"Nou goed," Ren trek sy skouers op. "Wie is hulle?"

"Legendes sê hulle is die oorspronklike bewakers van seëls tussen wêrelde. Tot gisteraand was hulle in die demoonryk om die seël van daardie kant af te beskerm."

Ren knik en leun agteroor in sy stoel en besluit hy sal ophou met die vrae. Sy oë begin brand van 'n gebrek aan slaap, maar weet hy sal vir 'n rukkie nie kan rus nie.

Hoofstuk 2

Zachary leun teen die reling aan die bokant van die trappe en kyk af na die hoofverdieping. Hy word stil toe hy een van die jongste en nuutste lede van POS ... Tiara, gewaar. Sy was nog altyd 'n nie-amptelike deel van POS, al het sy as kind geen magte gehad nie en nooit op opdragte uitgegaan nie. Weens haar ma se nekromansier-vermoëns is Tiara haar hele lewe lank saam met die POS-span rondgesleep.

Hy het by van die ander gehoor dat dit soort van is soos om 'n *army brat* te wees ... net beter beskerm. Terwyl die ouers uitgaan na die geveg, is die kind in 'n veilige plek geplaas ... gewoonlik 'n hotelkamer wat deur die CIA bewaak is. Om anders te wees as almal, soms die laaste van jou soort, het nogal 'n moeilike lewe beteken. Dis geneig om mens se sterkste instinkte te laat inskop ... om te oorleef en om jou kinders te beskerm.

Elke POS-lid het vyande ... dis een van die nadele om 'n opgeleide demoonjagter te wees. Daardie selfde vyande het al geleer dat die vinnigste manier om 'n mededinger se aandag te kry, is om hul kind te steel. Dus is die prys om te betaal, dat hul kinders in afsondering gehou word.

Van wat Zachary opgemerk het, was Tiara een van die mees bewaakte kinders uit almal van hulle. Selfs hy het haar net 'n paar keer gesien en hy het die hoogste klaring in die organisasie.

Wel, die gebrek aan kontak is ook weens die feit dat hy die afgelope tien jaar uit sy pad gegaan het om haar ma te vermy ... Myra. Maar Tiara het altyd iemand gehad wat haar geskadu het en haar elke beweging gevolg het, veral as sy dit ooit in die oog van die res van die organisasie waag.

Na Myra se dood slegs 'n paar weke gelede, het haar span in ander afdelings van POS versprei, soos die tradisie is wanneer die leier van 'n span sterf. Deur dit 'n goue reël te maak, het afleidings en komplikasies baie verminder ... of so het hy gehoor.

Hy self is meer 'n vryskut en werk beter op sy eie. Angelica is die enigste stabiele persoon in sy lewe, want sy kan verby die masker sien wat hy dra ... die masker wat almal laat glo hy is 'n bietjie van 'n komediant.

Myra se nekromantiese kragte het op die presiese oomblik van haar dood na haar enigste kind oorgedra. Tiara het die leisels geneem en as 'n permanente speler na vore getree deur hier op te daag. Hy het gedink dis 'n bietjie vreemd dat sy so vinnig oor haar ma se dood gekom het ... 'n mens sou dink sy rou nog.

Zachary het al verskeie kere haar ma gesien werk. Hy was toe 'n tiener, eintlik omtrent sestien jaar oud. Hy onthou nog die eerste keer toe hy sien hoe Myra 'n dooie mens opwek. Sy het dit gedoen om die demoon te vind wat die slagoffer doodgemaak het. Zachary bewoos in herinnering aan daardie nag ... dit het hom gevul met vrees en verlange na die hiernamaals. Dit spook steeds in sy drome.

Myra was die mooiste en mees geheimsinnige persoon wat hy nog ontmoet het en hy was aangetrokke tot haar ... so ook baie mans. Hy het gesien hoe ander ouens smee om vir die nag op haar span geplaas te word in die hoop dat hulle by haar kon slaap.

Gerugte het die rondte gedoen dat diegene by wie sy geslaap het meer as net minnaars of *one night stands* was ... daar was ook 'n diepgesetelde vriendskap daaraan verbonde wat die groep bymekaar gehou het. Dit was amper onmoontlik om in haar span te kom, want die mans het nooit haar sy gewillig verlaat nie ... net by wyse van 'n lyfsak.

Die POS-lede met vrouens of maats is as 'n reël nooit toegelaat om haar op sendings te vergesel nie, nog minder lid word van haar gereelde span. Dit het gelyk of die dooies ook na haar gestroom het soos 'n sirene se roep. Ongelukkig was demone ook geneig tot die oproep. Dit was gewoonlik 'n kragtige demoon wat die dooies in die eerste plek wakker gemaak het en wanneer hul onderlinge teruggeroep is na hul grafte, het daardie demoon gevolg om te sien wie hulle steel. Dis die rede waarom Myra nooit alleen in begraafplase, begrafnishuise of lykshuise toegelaat is nie.

Die derde keer dat Zachary vir haar span gekies is, het hy laat opgedaag, nadat hy vasgevang was in 'n geveg met 'n ander demoon. Toe hy die begraafplaas binnegaan, het hy iets gesien wat hy geweet het hy nie veronderstel was om te sien nie ... selfs op daardie afstand.

Myra het pas die begraafplaas weer laat slaap toe haar nekromansie deur 'n baie magtige demoon beantwoord is.

Die ander POS-lede wat teenwoordig was, het skielik op die grond geval, bewusteloos geslaan deur 'n onsigbare mag. Zachary was nog jonk, met net 'n paar demoonmoorde onder sy belt en het vinnig agter 'n grafsteen geskuil ... onseker oor wat anders om te doen. Die krag wat van die demoon af kom, was iets wat hy nog nooit vantevore gevoel het nie en hy het geweet dit moes een van die min meesterdemone wees wat nog op die aarde rondgedwaal het.

Ná 'n paar oomblikke van niks het hy die moed bymekaargeskraap en om die rand van die grafsteen geloer.

Die skaduwees voor Myra was besig om te kronkel, amper asem te haal van afwagting. Dit was toe dat 'n lang aantreklike man met lang silwer hare, baie soos Myra s'n, uit die donker verskyn het. Selfs met die afstand wat hulle skei, kon Zachary sien hoe die demoon na Myra gekyk het ... asof hy haar wou verslind. Die demoon het toe die nekromansier genader wat pas sy zombies en spoke ter ruste gelê het.

Die paniek wat Zachary se gedagtes gevul het, het hom oorweldig en vuur het in woede uit sy hande opgespring. Hy het uit sy skuilplek opgestaan en desperaat gehaas om die vrou te red wat hy veronderstel was om te beskerm.

Zachary wou nie hê die demoon moet Myra seermaak nie en was van plan om haar te red, selfs al moes hy die hele begraafplaas tot op die grond afbrand om dit te doen. Die demoon het egter iets anders in gedagte gehad. Hy het stadig sy kop gedraai en sy verbysterende silwer oë met Zachary s'n gesluit.

Tot Zachary se afgryse het sy vuur geblus ... so ook sy beheer oor sy eie liggaam. Alhoewel hy dit met alles in hom beveg het, het hy steeds die grond getref, nie in staat om te beweeg of te praat nie. Die eerste ding wat deur sy gedagtes gegaan het, was dat hy nog by sy bewussyn was ... anders as die ander mans wat op die begraafplaas gelê het, en hy het 'n perfekte uitsig gehad van wat gaan gebeur.

Myra het die demoon aan haar laat raak ... dit het gelyk asof sy dit verwelkom terwyl sy verleidelik glimlag en haar hand op sy bors plaas. Sy het selfs die demoon by die naam genoem ... Deth.

Klere is vinnig verwyder en Zachary het gekyk hoe die demoon aanspraak maak op Myra se liggaam. Hulle het verskeie kere liefde gemaak voordat

die demoon iets in haar oor gefluister het wat haar liefdevolle oë met hom laat sluit het. Hulle het nog een soen gedeel voordat die demoon in die nag verdwyn het.

Zachary het gesien hoe Myra stadig haar kop gedraai en na hom gekyk het ... sy het die heelyd geweet hy kyk. Sonder 'n woord het sy haar klere bymekaargemaak en aangetrek en gewag vir die res van die span om hul bewussyn te herwin. Zachary kon sy liggaam na slegs 'n paar minute weer gebruik en regop gesit, gebly waar hy was ... so ver weg van Myra as wat hy kon kom, sonder om te vertrek en stilweg gestaar. Sy het nog net so pragtig gelyk en selfs 'n sagte glimlag gedra. Hy het nie verstaan nie ... hy het niks daarvan verstaan nie.

Toe die ander wakker word, het hulle geen herinnering gehad van wat hulle aangeval het nie en Myra het op navraag eenvoudig verduidelik dat alles stil was en die 'aanval' was niks meer as die terugslag van krag van die terugbring van die dooies na hul graf nie.

Zachary het nooit aan 'n ander siel herhaal wat hy daardie aand gesien het nie. Daarna was sy vertrouwe in Myra egter aan skerwe. Hy het dit selfs 'n punt gemaak om ander werk aan te vra sodat hy nie naby haar hoef te wees nie.

Hy het ook sy navorsing gedoen oor die demoon wat sy in die begraafplaas ontmoet het en ontdek dat hy reg was ... Deth was 'n antieke demoon. Die demoon kon hulle daardie nag doodgemaak het, almal van hulle, insluitend Myra as hy wou, want hy het in die verlede doodgemaak ... baie doodgemaak.

Myra het duidelik vir albei spanne gespeel ... en dit was 'n lyn wat niemand van hulle ooit gewaag het om oor te steek nie. Hy het dit effens ironies gevind dat sy haar einde aan die hand van 'n demoon ontmoet het ... of so is die storie vertel. Blykbaar het die oorsteek van daardie lyn verskriklike gevolge gehad.

Zachary het geweier om die hartseer te voel wat probeer het om oor sy bors te kruip by haar dood ... die laaste ding wat POS nodig gehad het, was 'n verraaier wat tussen hulle loop.

Zachary trek homself uit die verlede en kyk hoe Tiara oor die groot vertrek onder beweeg, terwyl hy wonder of sy enigsins soos haar ma is. Sy kan haar

ma se dubbelganger wees ... net 'n jonger weergawe. Sy lyk soos 'n kind in 'n vrou se liggaam, heeltemal onskuldig aan die geweld om haar en terselfdertyd meer as bewus daarvan.

Sy het 'n foutlose porseleinvel en die groot oë van 'n onskuldige kind. Daardie onskuld is op een of ander manier besoedel deur vol lippe wat hom wonder hoe dit teen syne sal voel. Terwyl hy na haar kyk, besef hy hy was verkeerd ... haar ma se skoonheid het nie by Tiara s'n kers vasgehou nie. Net om na haar te kyk laat hom skuldig voel, maar in plaas daarvan om terug te staan, bekyk hy haar nog meer.

Haar manier van aantrek laat haar lyk asof sy geneem is uit die karavaan van 'n sigeuner-groep uit die verre verlede. Dis dieselfde manier wat Myra aangetrek het. Hy neem aan dis 'n tradisie binne daardie lyn van nekromansiers.

Vanaand is haar hemp net 'n bietjie meer as 'n swart vierkantige serp wat in 'n driehoek gevou is en om haar bors vasgemaak is, wat haar sye en rug kaal laat om haar aanloklike foutlose vel te wys. Haar romp is gevaarlik laag op haar heupe, maar bedek alles tot by haar enkels.

Deure begin skielik oopgaan en mense verskyn uit alle hoeke van die kasteel, steek die hoofvertrek onder hom oor en hy frons vir die afleiding. Zachary se selfoon gaan af en hy haal dit uit om Storm se teksboodskap te lees.

'Vergadering in Ren se kantoor, bring Jason.'

"Hoe de hel moet ek dit doen, ruiksoute gebruik?" prewel Zachary en sit sy foon weg. Toe hy terugkyk na die mediese kamer, knip hy verbaas toe die deur oopgaan en Jason sy kop in die gang uitsteek.

Hy lig 'n wenkbrou op en wonder of Storm elke dag spandeer om in en uit bestaan te spring om dinge op die regte tydlyn te laat gebeur. Net om te dink aan hoe lank 'n dag vir die tydreisiger kan strek, gee hom 'n hoofpyn. Maar dan weer, as iets verkeerd gedoen is, kan Storm nie altyd teruggaan en dit regmaak as hy wil nie.

"Bly om te sien jy is wakker," sê Zachary met 'n grynslag. "Ek hoop jy het lekker geslaap, sonder enige nagmerries?"

Jason kom die res van die pad uit die kamer en nader stadig vir Zachary.

"Ja, ek voel baie beter noudat die doodmerk weg is." Hy kyk af na die aktiwiteit onder hulle en vra, "Wat gaan aan?"

Zachary gooi sy arm om Jason se skouers en lei hom na die trappe. "Wil jy iets regtig *cool* sien?"

Jason trek sy skouers op, "Ja, hoekom nie?"

"Goed," grynslag Zachary, "Jou teenwoordigheid is deur ons baas versoek ... vir jou eerste amptelike POS-vergadering."

Jason lig 'n wenkbrou op. "Maar ek is nie 'n lid van POS nie."

Zachary glimlag ondeund, "Dis of sluit by ons aan, of kry skielik 'n groot geval van geheueverlies."

Jason trek met 'n bekommerde frons van Zachary af weg. Hy hou sy hande in oorgawe omhoog en knik, "Wys my waarheen."

Toe Zachary lag en by die trappe afloop, het Jason geen ander keuse as om te volg nie ... alhoewel hy dit op 'n veilige afstand doen.

"Ek het iets vir jou," sê Storm en haal 'n klein geheue-stokkie uit sy hemsak.

Ren neem dit by hom en prop dit by die rekenaar in. Hy glimlag toe hy dieselfde kaart sien wat hy geskep het ... net hierdie een is meer opgedateer. Verskillende kleure ligte is nou versprei oor elke deel van die stad, en strek uit na die krotbuurte, die reservaat en selfs die strande ... hulle is nou oral. "Waar het jy dit gekry?" vra Ren in verwondering, terwyl hy in die proses stadig uit sy stoel opstaan om 'n beter blik op die groot skerm teen die muur te kry.

Storm kyk af na sy naels en ondersoek dit met groot belangstelling, "By jou."

Voordat Ren iets kan sê, gaan die deure van sy kantoor skielik oop en van die POS-lede wat na die kasteel teruggekome het, stap in. Ren voel die opgehoopde krag in die kamer en veg om sy eie krag onder beheer te hou. Alhoewel sy gesig uiterlik verveling uitdruk, voel hy byna paniekerig. Hy reik uit na die blokkerende krag wat hy vroeër gevoel het, haak daaraan vas en voel hoe sy wêreld weer stabiliseer. Hy knik vir Zachary toe die ander man inkom en by hom en Storm by die lessenaar aansluit.

Zachary laat sy blik stadig oor die mense filter, en slaan vinnig die area waarin Tiara staan oor, net om aan homself te bewys hy kan dit doen. Dis moeiliker as wat hy gedink het. Toe sy blik na haar terugswaai, merk hy op

hoe sy skrik en vinnig van hom af wegkyk na Storm. Zachary frons en kruis sy arms oor sy bors en wonder hoekom sy so oor hom gereageer het.

Jason soek vir Angelica en is teleurgesteld toe hy haar nie tussen die eksotiese groep sien nie. Hy tree vinnig terug teen die muur en sweer dat hy sopas gesien het hoe 'n ou die kamer in teleporteer. Die een sekonde was die plek langs hom leeg ... en die volgende sekonde nie.

Guy het Tiara dadelik met sy blik opgesoek en probeer dink aan die beste manier om haar met sy plan te benader. Hy het die laaste paar ure spandeer om sy en Carley se kamer om te keer op soek na 'n towerspel vir wat hy in gedagte het.

Tydens sy bedroefde woede-uitbarsting het hy onthou dat Carley dit raakgesien het in een van haar 'verkrygings' soos sy die gesteelde rolle genoem het. Die twee was destyds geamuseerd daardeur en het geglo dat hulle nooit 'n behoefte sou hê om die dooies weer lewendig te maak nie. Die towerspreuk is 'n ou een wat uit 'n antieke teks oorgeskryf is ... 'n manier om die dooies terug te bring. In hierdie geval sou dit egter net die gees aan die menseryk bind, terwyl dit aan die geesteryk geheg bly. Kortom, Carley sal 'n spook word.

Guy weet daar is nog 'n deel van die towerkrag wat Carley sal toelaat om na haar liggaam terug te keer, maar jy moet die krag van nekromansie hê om dit te laat werk. Tiara is die enigste een wat hom kan help om Carley terug te bring ... dit sal Tiara se krag verg om sy suster se siel terug te bind aan haar liggaam.

Tiara voel oë op haar, kyk op en wonder of dit Zachary is. In plaas daarvan vind sy Guy wat verlangend na haar staar. Sy ontmoet kalm sy blik en weet wat deur sy gedagtes gaan. Sy het van sy suster se dood gehoor en hoop dat hy van plan sal verander. Haar ma is dikwels genader deur die geliefdes van diegene wat in die uitvoering van diens vermoor is. Sy sal hom vir 'n rukkie moet vermy ... ten minste totdat hy kalmeer.

“Ek is bly julle almal kon dit maak,” sê Storm toe die deure toegemaak is. “Ek het goeie nuus en slegte nuus.” Hy knik na die groot gerekenariseerde kaart op die muur, "Dis die slegte nuus." Daar is verskeie mompels binne die skare.

“Wat is die goeie nuus?” Trevor frons van die deur af toe hy die vertrek binnekom.

“Die goeie nuus is dat die magtigste demone slim is. Hulle het dit sopas terug in hierdie wêreld gemaak en hulle is nie dom nie, so hulle gaan hulself nie dadelik blootstel deur op moordtogte te gaan nie.

In die verlede het die meesterdemone daarvan gehou om mense te beheer ... nie dood te maak nie. Hulle sal eers 'n grondgebied probeer opeis. My hoop is dat sommige van hulle mekaar selfs sal doodmaak om hul aanspraak op 'n gebied te kry, en dit sal die speelveld vernou.”

"Sê jy dat hulle almal in hierdie gebied gaan bly in plaas daarvan om na ander state te versprei?" vra iemand naby die venster. "Hoekom sal hulle dit doen as dit slimmer sal wees om weg te kom?"

"Daar is iets wat hulle aan hierdie gebied gebind hou," Storm wys na die kaart, "Die gebied wat jy sien en ongeveer honderd myl uit in alle rigtings." Hy besluit om die onderwerp te verander.

“Meer goeie nuus, die aardbewing en die skielike eienaardige weer dwing sommige van die mense om die gebied te verlaat. Ek moes 'n paar toutjies trek, maar ek het gereël dat die media aankondig dat die reeks aardbewings vroeër vanaand dalk op 'n groter aardbewing dui ... die 'groot een' by gebrek aan 'n beter frase.

“Ons weet egter almal dat dit nie die geval is nie. Ons wil nie te veel aandag na LA trek nie, maar as ons selfs tien persent van die menslike bevolking kan kry om op hul eie te vertrek, dan sal dit ons werk baie makliker maak. Ek werk ook daaraan om die weermodifikasietegnologie te kry om 'n orkaan te skep en dit vir 'n rukkie gevaarlik naby die kus te hou. Dit kan selfs meer mense uit die stad dryf.”

"Vrees skep op sy beste," stem iemand in.

Storm knik, “Ons moet probeer om soveel as moontlik hiervan buite die mense se kennis te hou. Julle almal sal moet uitkyk vir enigiemand met 'n opnemer; die van julle wat geheues kan uitwis, sal dubbeltyd as skadebeheer moet werk. Alle 911-oproepe word ook gemonitor. En bly op jul hoede. Dit is gevaarlik daar buite ... ons het gisteraand verskeie POS-lede verloor.” Hy eindig sag terwyl hy na Guy kyk.

Guy hou sy blik gesluit met Storm, wat hom op die kantlyn probeer plaas met die verskoning van gepaste routyd. Wat hy werklik nodig het, is wraak,

en om daar tussen die demone uit te kom, is die enigste manier waarop hy dit sal bereik.

Zachary leun teen die lessenaar en druk sy hande in sy sakke. "Ek was daar ... nie alles wat gisteraand uit die skeur gekom het is boos nie."

Storm knik, "Ja, heel moontlik die enigste goeie ding om uit hierdie gemors te kom. Toe Misery die skeur oopmaak, het sy nie net demone bevry nie, sy het ook daarin geslaag om 'n aantal Gevalle en 'n paar ander te bevry wat, gelukkig, aan ons kant is."

"Soos wie?" vra Trevor.

"Soos diegene wat die seël van die ander kant van die skeur beskerm het," sê 'n nuwe stem van die agterkant van die vertrek af.

Almal draai in die rigting van die stem. 'n Jong man wat nie 'n jaar ouer as agtien lyk nie, leun teen die agtermuur met sy arms oor sy bors gekruis. Sy donker hare lyk windverwaai en die manier waarop die lig dit op sekere maniere tref, gee dit 'n pers tint. Toe hy sy oë oopmaak, is kleure besig om in en uit te vervaag soos 'n glinsterende toermalynklip, wat veroorsaak dat baie in die vertrek wegkyk.

"Wat is jy?" vra Ren, verbaas dat hy glad nie enige krag vanaf die nuweling kan voel nie.

Die jong man grynslag, "Vir demone ... is ek die *boogeyman*."

"Dis een van ons bondgenote van die ander kant af," antwoord Storm.

"Kamui en sy ... broers, sal op die derde verdieping bly."

"Ek het gedog die derde verdieping is afgeseël?" vra Trevor. "Hoe kom hulle daar?"

Die jong man sweef 'n ent van die vloer af en knipoog vir die vervormer.

"'n Kind wat kan vlieg ... wonderlik." Trevor skud sy kop afwysend, "Dit sal baie help."

Kamui grynslag, "Ek is ouer as die eerste van jou soort. Ons is nie teen ons wil in daardie skeur gegooi nie ... ons het gewillig gegaan, presies gewet waarin ons beland. En daar was meer demone aan daardie kant as wat hier was. Ons het verhoed dat ons kant gebreek word ... hoe het julle gevaar?"

Ren lig 'n wenkbrou en besluit hy hou van hierdie outjie. Hy moet in sy hand hoes om nie hardop vir Trevor te lag nie, al hoef hy nie, want verskeie ander lag sonder simpatie.

"Die meeste van die demone is nou in die stad verstrooi en kruip weg," bied Zachary aan om die aandag terug te vestig op die vergadering. "Diegene wat die grootste gevaar inhou om gesien te word of mense aan te val, is die skadu-spoke."

"Ek haat daardie goed," grom Trevor, nie in staat om die rilling te onderdruk nie. "Hulle maak soos hel seer wanneer hulle deur jou beweeg." Zachary knik, "Hulle hang omtrent in elke begraafplaas in die stad rond en dit is 'n werklike gevaar vir die mense. Hunter kan hulle doodmaak, maar net een op 'n slag." Hy voeg by, "Eintlik is doodmaak nie eens die regte woord nie."

"Ek wil graag hulle gatte skop, maar ek kry nie 'n houvas nie," kla Trevor. "Jy sal ook kwaad wees as jou rus onderbreek word deur 'n demoon wat jou net wil terugbring om 'n slaaf te wees," sê 'n jong vrou met lang silwer hare. "Hulle spreek net daardie woede uit ... dit is nie persoonlik nie."

"Tiara," sê Storm haar naam vir die mense in die vertrek wat nog nie kans gehad het om haar te ontmoet nie. "Ek is bly jy het gekom, en ek is jammer oor jou ma."

"Dankie," antwoord Tiara, maar haar blik is op Trevor. "Jy trek hulle aan omdat jy die lewens van soveel diere in jou het." Sy stap voor hom in en trek 'n dolk uit haar gordel wat Trevor laat skrik vir die vinnige aksie. Sy glimlag sag, "Hier, jy kan dit gebruik om jouself teen hulle te beskerm." "Sal dit hulle doodmaak?" Trevor neem die dolk versigtig van haar af, hou dit omhoog en kyk daarna.

"Hulle is reeds dood," sê Tiara kalm asof sy met 'n kind praat. "Dit is 'n instrument wat gebruik word om vry te laat ... nie dood te maak nie." Trevor frons maar gee nie die dolk terug nie. Hy weet waartoe daardie goed in staat is en hy sal al die hulp aanvaar wat hy kan kry. "Dankie," hy skuif dit in sy gordel en maak die hefboom met sy hemp toe.

"Tiara, is jy seker jy is gereed hiervoor?" vra Storm en wil nie regtig druk op haar plaas nie, met die wete dat dit haar eerste keer sal wees. "Vampiere en spoke is nie die enigstes wat rondsluip nie ... zombies is ook oral. Dit sluit nie eers die meesterdemone in en die dinge waarvoor ons nie 'n naam het nie ... ons weet nie wat nog daar buite is nie."

"Ek is gereed," antwoord Tiara met 'n effense uitdagende lig van haar ken. Sy probeer om in gedagte te hou dat Storm dink sy het haar mag eers deur

haar ma se dood verkry en dis op 'n manier waar. Sy het pas Myra se kragte geërf, maar sy kon spoke sien sedert die dag wat sy gebore is.

Zachary stoot verward van die lessenaar af weg toe iets tot hom deurdring. "Sê jy dit sal haar eerste keer wees wat sy haar kragte gebruik?"

"Ja, die gawe van nekromansie kan slegs oorgedra word wanneer die ouer met die gawe sterf ... Tiara het die krag sover net 'n paar weke," verduidelik Storm.

Tiara kyk op na Zachary ... hierdie keer sluit haar oë vreesloos met syne. As hy 'n probleem met haar het, dan wil sy dit nou hoor, in plaas daarvan dat dit later oor haar kop gehou word. As vingers gewys word, wil sy liever hê dit moet nou gebeur.

"En jy gaan haar alleen daarheen stuur?" Zachary hou skielik nie van hierdie idee nie. Haar ma het jare lank nekromansie gebruik en het 'n span vegters by haar gehad. En soos Storm sopas uitgewys het ... sy het nog net 'n paar weke gelede aan die hand van 'n demoon gesterf.

"Ek sal gaan," glimlag Trevor terwyl hy sy handpalm teen die hef van die dolk lê. "Solank as wat hierdie ding doen wat Tiara sê dit doen, het ek nie 'n probleem om 'n oog oor haar te hou nie."

Zachary kyk na Trevor en dink aan die manier waarop die vervormer die afgelope tyd so met Envy afgelei is. Hy is nie 'n goeie keuse wat die vuuraansteker betref nie.

"Totdat Tiara haar eie span kies, stel ek voor dat Trevor en Zachary haar vergesel, om mee te begin. Zachary sal in beheer van die span wees en hy kan ook help as iemand sien hoe sy die begraafplase herstel. Hy kan hul geheue maklik uitvee," kondig Storm aan.

Tiara se oë word 'n bietjie groot toe sy hoor dat Zachary in beheer van haar span is. Myra het lank gelede vir haar vertel dat Zachary haar saam met Deth gesien het ... dat hy dit al die jare geheim gehou het. Myra het Zachary ook 'n paar keer oor die jare aan haar uitgewys, maar dit het net 'n kinderlike vrees en ontsag in haar laat groei vir die man wat haar ma se geheim ken.

Zachary ontspan 'n bietjie nou dat hy weet Tiara sal nie vanaand alleen daar buite wees nie. Dit verbaas hom oor hoeveel beter dit hom laat voel, dat hy reg langs haar sal wees as iets gebeur.

"Ek sal by hulle aansluit," kondig Guy aan.

Tiara voel 'n fladder van ongemak oor Guy se ware rede waarom hy wil kom. Sonder om na Guy te kyk, draai sy na Storm, "Ek het vir eers net drie op my span nodig, en een van hulle moet magteloos wees."

Guy se uitdrukking word donker oor Tiara se weiering om hom by haar span te laat aansluit Sy lieg.

Zachary merk die stille woordewisseling tussen hulle op en frons. Hy is nie seker wat Guy se motief is om skielik so gou in 'n ander span geplaas te word nie ... maar dis weereens nie asof hulle rouverlof kan neem nie. As hulle kon, het niemand vir werk opgedaag nie.

Storm knik en kry die wenk dat Guy nie genooi is nie, "Dan het ek net die man vir jou span."

"Wie," vra Trevor agterdogtig. Hy hou van Guy en het sy magie in aksie gesien. Dis 'n bietjie teleurstellend dat hy nie by hulle gaan aansluit nie.

"Jason." Storm beduie sy hand na die man agter in die groep.

"O hel nee!" roep Jason met 'n grootoog uitdrukking uit. "Ek gaan nie uit om dooie goed te jaag nie. As jy my vra ... is dit slimmer om van hulle af weg te hardloop."

Zachary trek sy skouers op, "Goed, doen dit op jou manier. Maar jy ken die alternatief."

Jason tree terug en stamp die man met pers hare, toe Zachary hom nader, met sy hand na Jason se voorkop gelig.

"Oukei, oukei," sê Jason terwyl hy albei hande ophou om Zachary af te weer. "Ek sal gaan. Sit ... die hand ... neer."

Zachary grynslag en klem sy hand stewig op Jason se skouer vas, terwyl hy optree asof dit is wat hy die hele tyd wou doen. "Ek het geweet jy sal ons nie in die steek laat nie."

"Vlieg hel toe," brom Jason en laat Kamui vermaaklik snork.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>